

 [instagram.com/publikpraktikum](https://www.instagram.com/publikpraktikum)

 [facebook.com/publikpraktikum](https://www.facebook.com/publikpraktikum)

www.publikpraktikum.rs

Naslov originala:
Kerstin Gier
Saphire Blau

Text copyright © 2010 by Arena Verlag GmbH, Würzburg,
Germany, www.arena-verlag.de. Through Anthea Agency.
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2022

ZA IZDAVAČA:

Marko Sabovljević

UREDNIK:

Marina Sabovljević

PREVOD:

Maja Radivojević

LEKTURA I KOREKTURA:

Nataša Ninković

DIZAJN KORICE:

Tijana Kazimirović

ŠTAMPA:

Alpha print, Zemun

TIRAŽ:

1000

IZDAVAČ:

Publik praktikum

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA:

2022

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

KERSTIN GIR

PLAVI
SAFIR

Trilogija Rubin

*Frenk, bez tebe ovo nikad
ne bih mogla da uradim.*

PROLOG

London,
14. maj 1602.

ULICE SAUTVORKA bile su mračne i napuštene. Vazduh je mirisao na morsku travu, kanalizaciju i mrtve ribe. Instinktivno ju je još snažnije uhvatio za ruke. „Treba-
lo je da odemo pravo, duž reke. U ovom spletu uličica bi
se svako mogao izgubiti”, prošaputao je.

„Da, a tu je lopov ili ubica koji čeka iza svakog ugla.”
Zvučala je zadovoljno.

„Predivno, zar ne? To je mnogo, mnogo bolje nego da
sediš u krcatoj sobi u zgradi Tempa i radiš domaći!” Po-
digla je teški donji deo haljine i požurila.

Nije mogao da se suzdrži i ne nasmeje se. Lusi je
stvarno umela da vidi svetlu stranu u bilo kojoj situ-
aciji, u bilo kom istorijskom periodu. Čak i u Šekspiro-
voj Engleskoj, koja je navodno bila zlatno doba, ali je
sad izgledala prilično mračno, Lusi nije imala nikakvog
straha. Naprotiv.

„Šteta je što nikad ne možemo da provedemo duže
od tri sata”, rekla je dok ju je sustizao. „Mnogo bih više
uživala u *Hamletu* da nisam morala da vidim postav-
ku.” Oprezno je zaobišla blatnjavu baru i blato. Tačnije,

strahovito se nadao da je to bilo samo blato. Zatim je otplesala nekoliko koraka i okrenula se. *Tako svest strahljivce pravi od svih nas** ... Zar to nije bilo sjajno?"

Samo je klimnuo glavom. Morao je baš da se potru-di da se ponovo ne iskezi. Prečesto se osmehivao dok je bio sa Lusi. Da nije vodio računa, izgledao bi kao neki idiot koji se samo ceri.

Uputili su se do Londonskog mosta. Bila je velika šeta što Sautvork most, koji bi bio mnogo zgodnije mesto za prelazak preko reke, još nije bio sagrađen. Ali morali su da požure, ako su mislili da niko kod kuće ne prime-ti da su tajno otputovali u rani sedamnaesti vek.

Koliko bi samo bio zahvalan kad bi ponovo mogao da skine ovaj kruti beli okovratnik! Činilo mu se kao da nosi veliki plastični okovratnik kakav psi nose po-sle operacije.

Lusi je skrenula iza ćoška i uputila se prema reci. Iz-gleda da je i dalje razmišljala o Šekspiru. „Pole, koliko si platio onom čoveku da nas uvede u pozorište *Gloub?*”

„Četiri novčića, ona teža – ne pitaj me koliko vrede.” Smejao se. „Za njega će sigurno vredeti kao da godinu dana dobija napojnice.”

„U svakom slučaju, uspeo je. I sedišta su bila odlična.”

Brzo su hodali i stigli do Londonskog mosta. Lusi se zaustavila da pogleda kuće koje su sagrađene odmah preko mosta, kao što je uradila i na putu do pozorišta. Ali on ju je navodio. „Znaš kako je gospodin Džordž go-vorio: ako predugo stojiš ispod nekog prozora, neko će ti na glavu prosuti posudu za vršenje nužde”, podsetio ju je. „I privući ćeš pažnju.”

„Nikad ne bi rekao da stojiš na mostu, zar ne? Izgle-da kao potpuno normalna ulica. Jao, pogledaj, *gužva u saobraćaju!* Vreme je da sagrađe još nekoliko mostova.”

* Prevod: Živojin Simić i Sima Pandurović.

Za razliku od okolnih ulica, most je bio krcat ljudima, ali kočije, kola i nosila koja su pokušavala da pređu na drugu stranu obale Temze, jedva da su mogla poći i centimetar unapred. Lusi i Pol su sa uzvišenja čuli glasove, psovke, konjsko njakanje, ali nisu mogli da vide šta je tačno zadržavalo saobraćaj i pravilo toliku gužvu. Muškarac sa crnim šeširom na glavi izvirio je iz kočije koja je bila odmah pored njih. Uštirkani, čipkani beli okovratnik sezao mu je do ušiju.

„Zar nema drugog načina da se pređe preko smrdljive reke?” na francuskom je doviknuo svom kočijašu.

Kočijaš je odmahnuo glavom. „Čak i da postoji, ne možemo da se okrenemo – zaglavljani smo! Odšetaću napred i saznati šta se dešava. Siguran sam da ćemo se ubrzo ponovo kretati, *monsieur*.”

Nešto je progundao, zatim uvukao natrag glavu u kočiju, zajedno sa šeširom i okovratnikom, dok se kočijaš spuštao i gurao kroz gomilu.

„Jesi li čuo to, Pole? Oni su *Francuzi*”, očarano je prošaptala Lusi. „Turisti!”

„Da, sjajno, ali moramo da nastavimo. Nije nam još mnogo vremena ostalo.” Nejasno se prisećao da je pročitao kako je na nekom mestu ovaj most bio uništen i kasnije ponovo sagrađen, petnaestak metara uz reku. Onda to i nije bilo sjajno mesto za putovanje kroz vreme.

Pratili su francuskog kočijaša, ali posle nekog vremena vozila i ljudi su bili toliko zbijeni da nije bilo šanse probiti se.

„Čula sam da su se zapalila kola koja su prevozila bačve ulja”, rekla je žena koja je stajala ispred njih, ali se nikom posebno nije obraćala. „Ako ne budu pazili, ceo most bi mogao da se zapali.”

„Koliko ja znam, ne bi trebalo danas”, promrmaljao je Pol hvatajući Lusi za ruku. „Hajde da pratimo svoje tragove i otputujemo nazad sa one strane reke.”

„Da li se sećaš šifre? Za slučaj da ne stignemo na vreme?”

„Nešto o gutanju krava, zar ne?”

„*Gutta cavat lapidem*, idiote. Tiha voda breg roni.” Pogledala ga je smejući se. Plave oči bile su joj sjajne od zadovoljstva, a on se iznenada setio šta mu je brat Falk rekao kad ga je pitao o savršenom trenutku da uradi ono što je želeo. „Ne bih trošio vreme na duge govore da sam na tvom mestu, samo bih to uradio”, posavetovao ga je Falk. „A devojka može jedino da te ošamari, i to je to, ali tada će ti bar biti sve jasno.”

Naravno da se Falk naglas pitao ko je tačno bila ta devojka, ali Pol nije želeo da počinje razgovor na tu temu: „Jasno ti je, naravno, da su bilo kakve veze između porodica De Vilije i Montrouz čisto poslovnog karaktera?” I dodao je: „Još nešto, sve Montrouz devojke su smešne krave, a posle postanu zmije kao leđi Arista.”

Smešne krave, da, jesu! To se možda odnosi na druge Montrouz devojke, ali definitivno ne na Lusi.

Lusi, koju je svakog dana sve više voleo, kojoj je poverio stvari koje nije podelio ni sa jednom živom dušom. Lusi je neko koga ste mogli bukvalno...

Duboko je udahnuo.

„Zašto si zastao?” pitala je Lusi, ali on se već spustio da nasloni svoje usne na njene. Tri sekunde se plašio da će ga odgurnuti, ali je onda izgledala kao da je to što je bila iznenađena postalo nevažno. Uzvratila mu je poljubac, prvo oprezno, a zatim s puno ljubavi.

Zapravo, to je bilo sve samo ne savršeni trenutak i istina je da su bili u neviđenoj žurbi zato što bi svakog časa mogli da se vrate kroz vreme i zapravo...

Pol je zaboravio svoje treće „zapravo”. Ništa nije bilo važno sem Lusi.

Ali tada je ugledao prizor figure s tamnom kapuljačom i nesigurno načinio korak unazad.

Lusi ga je na trenutak pogledala, prilično iznervirana, pre nego što je pocrvenela i spustila pogled. „Izvini”, progovorila je postiđeno. „Lari Kolman isto misli. Rekao je da se ljubim kao da nekom guram u lice punu šaku nezrelog grožđa.”

„Grožđa?” Odmahnuo je glavom. „I ko je, zaboga, Lari Kolman?”

Sad je ona delovala potpuno zbunjeno, a nije ni mogao da je krivi. Morao je da sredi metež i zbrku u glavi, na ovaj ili onaj način. Pomerio je Lusi na svetlost, uhvatio je za ramena i pogledao je duboko u oči. „Dobro, Lusi. Kao prvo, ljubiš se otprilike kao... da imaš ukus jagoda. Kao drugo, ako ikad sretnem tog Larija Kolmana, nabošću ga u nos. Kao treće, ne zaboravi gde smo stali. Ali u ovom trenutku, imamo manji problem.”

Ne rekavši ništa, pokazao je na visokog čoveka koji se sad pojavio iz senki kola i ležerno hodao. Pridošli čovek se spustio do kočije Francuza.

Lusi je uzbuđeno razrogačila oči.

„Dobro več, barone”, rekao je čovek. I on je pričao francuski, a od zvuka njegovog glasa Lusi je zarila prste u Polovu ruku. „Kako je divno videti te. Daleko si od Flandrije.” Skinuo je kapuljaču.

Iz kočije se čuo zvuk iznenađenja.

„Lažni markiz! Kako je moguće da si ovde? Šta ovo znači?”

„I ja bih volela da znam to isto”, prošaputala je Lusi.

„Da li je to način da se razgovara sa vlastitim potomcima?” radosno je odgovorio visoki muškarac. „Ja sam čukununuk tvog unuka i premda ljudi vole da me zovu čovek bez imena, uveriću te da imam ime. Nekoliko, zapravo. Mogu li da ti se pridružim u kočiji? Nije baš ugodno stajati ovde, a most će još neko vreme biti krcat.” Ne čekajući odgovor i ne gledajući oko sebe, otvorio je vrata i popeo se u kočiju.

Lusi je povukla Pola dva koraka u stranu kako ne bi bili van kruga svetlosti. „To je stvarno on! Samo mnogo mlađi. Šta ćemo sada da radimo?”

„Ništa”, prošaputao je Pol. „Ne možemo da odemo do njega i javimo mu se! Ne bismo ni smeli da budemo ovde.”

„Ali kako je moguće da je on ovde?”

„To je samo glupa slučajnost. Ne bi smeo da nas vidi, šta god se desilo. Hajde, moramo da stignemo do obale.”

Bilo kako bilo, nijedno od njih se nije pomaklo s mesta. Gledali su, kao začarani, u mračni prozor na kočiji, još više fascinirani nego pred scenom *Gloub* pozorišta.

„Na našem poslednjem sastanku sam vrlo jasno stavio do znanja koje je moje mišljenje o tebi.” To je bio baronov glas, koji je dopirao kroz prozor kočije.

„Da, zaista jesi!” Blagi smeh drugog čoveka u Polu je izazvao jezu iako nije umeo da kaže tačno zbog čega.

„Moja odluka je i dalje ista!” Baronov glas je pomalo podrhtavao. „Neću predati tu ludačku napravu Alijansi kakvo god zlo da planirate kako biste me naterali da se predomislim. Znam da ste u paktu sa đavolom.”

„O čemu on to priča?” prošaputala je Lusi.

Pol je samo odmahnuo glavom.

Ponovo su čuli blagi smeh. „Moj slepi, ograničeni predak! Koliko bi ti lakši bio život – i moj takođe – da si samo poslušao mene, a ne svog biskupa ili one nesrećne fanatike Alijanse. Da si samo poslušao glas razuma umesto što si govorio svojim fanaticima. Da si samo shvatio da si deo nečeg većeg od svega onog što tvoj sveštenik govori u svojim besedama.”

Baronov odgovor je bio zaodenut molitvama Bogu. Lusi i Pol su ga čuli kako je tiho mumlao za sebe.

„Amin!” rekao je posetilac uzdahnuvši. „Dakle, to je tvoja poslednja reč?”

„Ti si đavolja inkarnacija!” rekao je baron. „Gubi se iz moje kočije i da te moje oči više nisu videle!”

„Kako god ti želiš. Postoji samo još jedna mala stvar koju treba da spomenem. Nisam ti ranije rekao, da te ne bih bespotrebno uznemiravao, ali na tvom grobu, koji sam sopstvenim očima video, datum smrti je 14. maj 1602. godine.”

„Ali to”, rekao je baron, „to je...”

„Danas. Upravo. A već je skoro ponoć.”

Sve što su mogli da čuju od barona bilo je uzdisanje.

„Šta on to radi?” šaputala je Lusi.

„Krši svoja pravila.” Polu se jeza proširila sve do vrata. „On govori o...” Sam sebe je prekinuo zato što se poznati osećaj nelagode širio u njemu.

„Moj kočijaš će se svakog časa vratiti”, rekao je baron, a sada mu je glas bio značajno uzbuđen.

„Da, siguran sam da hoće”, odgovorio je posetilac, a zvučao je gotovo kao da mu je dosadno. „Zato ću da skratim ovo.”

Lusi je pomerila ruku i stavila je na stomak. „Pole!”

„Znam, mogu i sam da osetim. Prokletstvo... Moramo da bežimo, ako nećemo da upadnemo u reku.” Zgrabio ju je za ruku i povukao, pazeći da se ne okrene licem prema prozoru kočije.

„Trebalo je da umreš u svojoj matičnoj zemlji od ozbiljnog napada virusa”, čuli su kako je drugi muškarac izgovarao dok su se provlačili pored kočije. „Ali budući da su moje pređašnje posete tebi vodile do tvog današnjeg boravka u Londonu, pri čemu se ispostavilo da si u najboljem zdravlju, red je sada narušen. Pošto sam pravičan, osećam da mi je dužnost da pomognem Smrti.”

Pol se koncentrisao na neprijatni osećaj u sebi i pokušavao je da izračuna koliko je još ostalo do obale, ali istovremeno mu se značaj tih reči uvlačio u um i ponovo se zaustavio.

Lusi ga je drmnula u rebra. „Brzo!” prošaputala je i krenula da beži. „Ostalo nam je još samo nekoliko sekundi!”

Osećajući slabost u kolenima, Pol je ponovo krenuo i dok je trčao, obližnja obala počinjala je da mu se magli pred očima, a iz kočije je začuo zastrašujući, prigušeni vrisak koji je bio praćen uzvikom „Ti, đavole!”, a zatim je opet ponovo nastupila mrtva tišina.

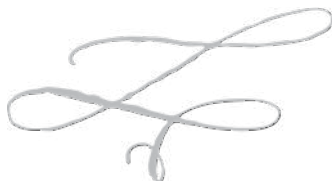
Danas, u 15 časova, Lusi i Pol su poslati u godinu 1948. Kad su se vratili, u 19 časova, sleteli su na ružičnjak ispred prozora Zmajeve dvorane, noseći kostime iz ranog sedamnaestog veka i bili mokri do gole kože.

Izgledali su veoma uznemireno; pričali su divljački i stoga, protiv svoje volje, obavestio sam lorda Montrouza i Falka de Vilijea. Međutim, ispostavilo se da je postojalo jednostavno objašnjenje za čitavu aferu. Lord Montrouz rekao je da se živo prisećao raskošne zabave koja je održana u toj bašti 1948. godine, tokom koje je nekoliko gostiju, uključujući Lusi i Pola, nažalost uletelo u bazen sa zlatnim ribicama nakon prekomernog konzumiranja alkohola.

Lord Montrouz je preuzeo odgovornost za ovaj incident i obećao je da će zameniti dva grma ruža, koje su uništili „Ferdinand Pišar” i „gospođa Džon Lejng”. Lusi i Pol su dobili stroga naređenja da se u budućnosti drže dalje od alkoholnog pića, bez obzira na period u kom se nalaze.

IZ HRONIKA ČUVARA
18. DECEMBAR 1992.
IZVEŠTAJ: DŽ. MONTDŽOJ,
MAJSTOR DRUGOG STEPENA

JEDAN

„MLADI LJUDI, ovo je crkva! Ljubljenje ovde nije dopušteno!”

Zapanjena, otvorila sam oči i brzo se uspravila, očekujući da ću videti nekog staromodnog sveštenika koji besno juri prema meni sa svojom mantijom koja se vuče, spreman da mi održi ozbiljnu lekciju. Ali nije sveštenik parohijske crkve bio taj koji nam je prekinuo poljubac. To uopšte nije ni bilo ljudsko biće. Stvorenje koje je govorilo bilo je malo kameno čudovište koje je bilo na crkvenoj klupi, odmah pored ispovedaonice, jednako iznenađeno što me vidi.

Doduše, to je sve bilo malo verovatno. Jer moje stanje uma nije moglo biti nazvano čistim iznenađenjem. Da budem iskrena, moći mog uma su me potpuno oduvale.

Sve je počelo tim poljupcem.

Gideon de Vilije me je poljubio – mene, Gvinet Šepard.

Naravno da je trebalo da se pitam zašto mu je ta ideja, tako iznenada, pala na pamet – kod ispovedaonice, u crkvi negde u Belgraviji, u 1912. godini – odmah nakon što smo se stromoglavo stropoštali. Haljina do članaka

koju sam nosila dodatno mi je smetala zbog smešne mornarske kragne.

Mogla sam da napravim analitičko poređenje s poljupcima koje sam doživela s drugim momcima i da pokušam da shvatim zašto je Gideon to radio toliko bolje. Možda sam mogla i da se zaustavim i prisetim se da je između nas bio zid, zid ispovedaonice kroz koju je Gideon provukao glavu i ruke, i da to nisu bili idealni uslovi za ljubljenje. I činjenica je da sam mogla da živim bez dodatnog haosa u svom životu, nakon što sam pre samo dva dana saznala da sam nasledila porodični gen za putovanje kroz vreme.

Činjenica je ipak bila da nisam razmišljala ni o čemu, osim možda *oh* i *mmm* i još!

Zato nisam primetila osećaj komešanja u stomaku i tek sada, kad je malo kameno stvorenje prekrstilo ruke i očima sevalo sa klupe, ugledala sam braon zavese ispovedaonice, iako su pre sekund bile od zelenog somota – i najzad shvatila da smo se u međuvremenu vratili u sadašnjost.

„Pakao!” Gideon se pomerio na svoju stranu ispovedaonice i počeo se po glavi.

Pakao? Ja sam upravo sletela sa devetog oblaka i zaboravila na kameno stvorenje.

„Oh, ja nisam mislila da je bilo toliko loše”, rekla sam pokušavajući da zvučim što opuštenije. Nažalost, prilično sam ostala bez daha, što je moglo da pokvari utisak. Nisam mogla da pogledam Gideona u oči, pa sam umesto toga buljila u braon zavese od poliestera, koje su bile u ispovedaonici.

O gospode! Putovala sam skoro stotinu godina kroz vreme, a nisam to ni primetila zato što me je taj poljubac totalno i apsolutno... pa, iznenadio. Mislim, jednog trenutka se taj lik sklanja od mene, sledećeg ste usred divlje jurnjave ne biste li pobegli od muškaraca koji su naoružani pištoljima i odjednom – kao niotkuda – govori

ti da si nešto posebno i ljubi te. Vau, kako se samo Gideon ljubi! Mentalno sam osetila da gorim od ljubomore zbog svih devojaka s kojima je to naučio da radi.

„Nema nikoga na vidiku.” Gideon je oprezno pogledao kroz ispovedaonicu, zatim se pojavio u crkvi. „Dobro. Uhvatićemo autobus do Tempa. Hajde, očekuju nas.”

Gledala sam ga belo kroz zavesu. Da li je to značilo da je mogao da nastavi kao da se ništa nije dogodilo? Nakon poljupca (ili pre poljupca bi bilo bolje, ali sad je bilo prekasno za to), pomislio bi čovek da bi nekoliko osnovnih pitanja moglo razjasniti stvari, zar ne? Da li je to bila neka vrsta izjave ljubavi? Ili smo se samo malo zezali zato što nismo imali šta bolje da radimo?

„Ne ulazim u autobus u ovoj haljini”, čvrsto sam rekla pridižući se polako, pokušavajući da održim samopoštovanje. Pre bih sebi odgrizla jezik nego postavila pitanje koje mi je prolazilo kroz glavu.

Haljina je bila bela, sa satenskim mašnjama na struku i kragni, nebeskoplave boje, što je verovatno bila poslednja moda u 1912. godini, ali nije baš bila idealna da bih je nosila u javnom prevozu u dvadeset i prvom veku. „Hajde da uzmemo taksi”, dodala sam.

Gideon se okrenuo prema meni, ali nije se bunio. U tom kaputu iz ranog dvadesetog veka i sa tim pantalonama verovatno je i on mislio da baš nije bio obučen za vožnju autobusom. Iako je izgledao zaista dobro u odeću tog vremena, naročito sad, kad mu kosa nije bila začesljana iza ušiju kao pre dva sata. Kovrdže su mu neuravno padale preko čela.

Krenula sam u centralni deo crkve da mu se pridružim i tresla se. Ovde je bilo ledeno. Da li možda zato što u protekla tri dana nisam spavala? Ili zbog ovog što se upravo dogodilo među nama?

Pretpostavila sam da mi je telo proizvelo više adrenalina u ta tri dana nego za ceo moj život, za proteklih šesnaest godina. Toliko toga se desilo, a ja nisam

imala dovoljno vremena da mislim o svemu. Osećala sam da mi je glava pucala od novih informacija i osećanja. Da sam bila strip-junak, imala bih nacrtan balončić iznad glave sa ogromnim upitnikom koji bi lebdeo nada mnom. Bilo bi tu možda i nekoliko kosturskih glava.

Ako je Gideon mogao da nastavi kao da se ništa nije dogodilo – pa, hvala mu mnogo, mogla sam i ja isto tako da uradim.

„Okej, hajdemo odavde”, rekla sam opušteno. „Hladno mi je.”

Pokušala sam da prođem pored njega, ali on me je uhvatio za ruku i zaustavio. „Slušaj, što se tiče ovog sad...” Zastao je, verovatno se nadajući da ću ga prekinuti.

Što, naravno, nisam uradila. Namerila sam da čujem šta je on imao da kaže na to. Isto tako sam shvatila da mi je bilo teško da dišem kad je stajao tako blizu.

„Taj poljubac... Nisam mislio...” Ponovo je izgovorio pola rečenice. Ali sam je sama dovršila u glavi.

Nisam mislio tako.

Pa, očigledno da nije, ali onda to nije trebalo da uradi, zar ne? To je kao da neko zapali zavesu i onda se pita zašto je cela kuća izgorela. (Okej, jeste besmisleno poređenje.) Ali nisam htela da mu olakšavam. Hladno i upitno sam ga gledala, ali sam verovatno imala izraz lica koji je govorio *Oh, ja sam slatki mali Bambi, molim te, nemoj da me upucaš!* Nije bilo ničeg što sam u vezi s tim mogla da uradim. Samo sam imala neopisivu želju da donja usna prestane da mi podrhtava.

Nisam tako mislio! Hajde, kaži to!

Ali Gideon nije ništa rekao. Uzeo je šnalicu iz moje neuredne kose (do sad su moji neuredno namešteni pramenovi izgledali kao da mi je nekoliko ptica u kosi napravilo gnezdo), uzeo jedan pramen i umotao ga oko prsta. Drugom rukom je počeo da mi miluje lice, zatim se spustio i ponovo me poljubio, ali ovog puta veoma obazrivo. Zatvorila sam oči – i dogodila se ista stvar

kao maločas: u mozgu sam osetila tu predivnu pauzu u prenosu informacija. (Mislim, sve što se prenosilo bilo je *oh, mmm i još!*)

Ali to je trajalo samo desetak sekundi, zato što je glas pored nas iznervirano viknuo: „Ne počinjete valjda ponovo to, je li?”

Zapanjena, blago sam odgurnula Gideona i gledala direktno u lice malog stvorenja, koje je sad visilo naglavčke sa galerije pod kojom smo stajali. Da budem precizna, to je bio duh kamenog stvorenja.

Gideon mi je pustio kosu i na licu je imao neutralan izraz. Oh, bože! Šta li sad misli o meni? U njegovim zelenim očima nisam mogla ništa da pročitam, ili je najviše što sam videla bila blaga iznenađenost – i iznerviranost?

„Mislila... Mislila sam da sam nešto čula”, promrmljala sam.

„Okej”, rekao je polako, ali potpuno prijateljskim tonom.

„Čula si mene”, reklo je stvorenje. „Čula si me, jesi!” Bio je otprilike veličine mačke i imao je lice nalik na mačku, a imao je i krupne šiljate uši poput risa, dva okrugla roga, mala krila na leđima i dugačak gušterski rep, prekriven krljuštima, koji se završavao trouglastim vrhom. Od uzbuđenja je klatio repom napred-nazad. „Možeš i da me vidiš!”

Nisam odgovorila.

„Bolje bi bilo da pođemo”, rekao je Gideon.

„Možeš da me vidiš i čuješ!” viknulo je malo stvorenje, očarano. Sa galerije se spustio na jednu od klupa i na njoj skakao gore-dole. Imao je promukao glas, kao dete kad se prehladi. „Odmah sam to shvatio!”

Kad razmislim, videla sam ga već. U toj crkvi, 1912. godine. Ako sad učinim pogrešan potez, nikad ga se neću rešiti. Dok sam odlazila do crkvenih vrata, namerno sam pogledom prelazila preko klupa, uz potpunu ravnodušnost. Gideon ih je držao otvorenim da izađem.

„Hvala, to je veoma ljubazno s tvoje strane!” reklo je stvorenje, provlačeći se sa nama kroz crkveni ulaz.

Kada smo izašli napolje, na trotoar, pogledala sam nebo. Bilo je oblačno, sunca nije bilo na vidiku, ali pretpostavila sam da je bilo rano predveče.

„Sačekaj me, sačekaj me!” vikao je kameni stvor vu-kući rubove moje haljine. „Moramo da razgovaramo! Hitno je! Hej, gaziš mi stopala... Ne pretvaraj se da me ne vidiš. Znam da me vidiš.” Iz usta mu je izletelo malo vode i napravilo malenu baru oko mojih zakopčanih čizama. „Ups, izvin’te me. To se dešava samo kad sam previše uzbuđen.”

Podigla sam pogled ka fasadi crkve. Pretpostavljala sam da je bila u pitanju viktorijanska arhitektura, sa prozorima obojenog stakla i dve lepe, detaljno ukrašene kule.

Smenjivale su se cigle i gips bež boje, stvarajući prugaste šare. Međutim, koliko god visoko da sam gledala, nisam mogla da vidim nijednu statu u na čitavoj građevini, a kamoli još neko kameno stvorenje. Ne računajući duha koji me je sve vreme pratio.

„Ovde sam!” vikao je kameni stvor verući se po zidovima pred mojim nosom. Naravno, mogao je da se pen- tra kao gušter – svi oni to mogu. Na sekund sam gleda- la ciglu pored njegove glave i sklonila pogled.

Kameno stvorenje nije bilo tako sigurno da li sam sada mogla da ga vidim. „Oh, molim te”, reklo je. „Bilo bi tako lepo da mogu da popričam s nekim već jednom, a ne samo sa duhom ser Artura Konana Dojla.”

To je bilo prilično dovrtljivo s njegove strane, ali ni- sam htela da pokleknem. Bilo mi ga je žao, ali zna- la sam koliko naporna mogu da budu ta mala stvoren- ja. Što je još gore, prekinuo me je usred poljupca i, sve zbog njega, Gideon sigurno misli da sam blesava devoj- ka koja ne zna šta želi i gde joj je glava.

„Molim te, molim te, molim teeeeeeeee!“ preklinjalo je kameno stvorenje.

Nastavila sam da ga ignorišem koliko sam mogla. Kao da već nisam imala dovoljno problema!

Gideon je otišao do ivice trotoara i tražio taksi kom bi mahnuo da stane. Naravno da je slobodni taksi odmah naišao. Neki ljudi imaju uvek sreće. Ili to zovite prirodnim autoritetom. Na primer, to je bila moja baka, ledi Arista. Trebalo je samo da stoji na ulici i izgleda ozbiljno, i taksisti bi kočili istog trenutka.

„Ideš li, Gvinet?“

„Ne možeš tek tako da odeš!“ Promukli, detinji glas zvučao je kao da je na ivici suza i razdirao je dušu. „Kad smo se tek pronašli.“

Velike su šanse da bi, u slučaju da smo bili sami, uspeo da me ubedi da razgovaram sa njim. Uprkos njegovim oštrim očnjacima i stopalima sa kandžama, bio je nekako sladak i verovatno nije baš imao društvo. (Kladim se da je duh ser Artura Konana Dojla imao mnogo interesantnijih stvari da radi od toga da razgovora sa kamenim stvorenjima. A šta duh ser Artura Konana Dojla uopšte i radi u Londonu?) Ali ako počneš da razgovaraš sa duhovima, i to učiniš pred drugim ljudima, obično misle da si lažov ili se samo hvališ. To je slučaj ako imaš sreće. Ako nemaš, što je najveća šansa, misle da si potpuno lud. Pored toga, poslednji kameni stvor s kojim sam pričala bio je toliko vezan za mene i toliko naporan da sam jedva mogla i do toaleta sama da odem.

Tako da sam ušla u taksi, kamenog izraza lica, i gledala pravo ispred sebe dok smo odlazili, a Gideon je sedeo pored mene i gledao kroz prozor. Taksista je podigao obrvu i kroz retrovizor posmatrao naše kostime, ali bio je toliko fin da nije komentarisao.

„Već je skoro pola sedam”, rekao je Gideon očigledno pokušavajući da pokrene normalan razgovor. „Nije ni čudo što umirem od gladi.”

Čim je to rekao, shvatila sam da sam isto osećala. Jedva sam uspela pola doručka da pojedem zbog nape-te atmosfere za stolom u toku porodičnog doručka, a ručak u školi je, po običaju, bio totalno nejestiv. Žudno sam maštala o ukusnim sendvičima i kolačićima na stolu kod leđi Tilni. Toliko su nam nedostajali.

Ledi Tilni! Tek sam tad shvatila da Gideon i ja treba da porazgovaramo o avanturi u 1912. godini. Naposljetku, naša poseta je otišla u potpuno ludom pravcu i nisam imala predstavu šta će Čuvari, kojima putovanje kroz vreme nije bila stvar šale, misliti o svemu tome. Gideon i ja smo putovali u 1912. godinu i imali smo misiju da učitamo leđi Tilni u hronograf. (Da budem iskrena, i dalje ne razumem baš razloge za to, ali izgleda da je cela priča bila strahovito važna. Koliko sam mogla da povežem, sigurnost celog sveta bila je na kocki, najblaže rečeno.) Ali pre nego što smo mogli bilo šta da uradimo povodom toga, moja rođaka Lusi i Pol de Vilije su naišli. Oni su bili negativci svoje vrste, ili su ih bar Gideon i njegova porodica tako videli. Navodno su Lusi i Pol ukrali drugi hronograf i negde se sakrili, zajedno s njim, u prošlosti. Godinama za njih niko nije čuo – sve dok se nisu pojavili u kući leđi Tilni i pokvarili našu malu čajanku.

Ne sećam se kada su tačno povadili pištolje, ali se zato sećam da je Gideon držao pištolj na Lusinoj glavi koji, strogo govoreći, nije smeo da ponesе sa sobom. (Kao što ni ja nisam smela da ponesem mobilni telefon u prošlost, ali telefonom bar ne možete nikog da upucate i ubijete!) Posle toga smo trčali i pronašli skrovište u crkvi. Ali sve vreme nisam mogla da odbacim osećaj da situacija sa Lusi i Polom nije bila tako crno-bela, kako su De Vilijeovi voleli da je boje.